

בישראל - כשהן לוחמות על גבר אחד

שובה: "אני באה" הדוגמנית ההרה הת' כרבלה במעיל עבה, ועלתה על מטוס. שבועיים אחר-כך נולדה ג'ני ביו. שלושה שבועות לאחר מכן, הלכה מארן לחפש עבודה.

הם גרו בחדר דולף, בבית ערבי ברחוב ליונסקי, וקנו להם בהקפה. ג'ני היה חייב לפרנס גם את אשתו מזל וילדיו. הוא בנה סירה, התחיל לעסוק בדיג, להסתדר בחיים בפעם האלף.

למארן לא היו בעיות כאלה - בתחילה. מידות גופה לא השתנו אחר הלידה, והיא קיבלה עבודה בחנות ההלבשה הראשונה אליה נקלעה. הגרמניה מליפציג התחילה לדבר עברית, רכשה חברות באופייה ה' חביב, הופיעה בתצוגות-אופנה גדולות, נע' שתי לדוגמנית זוהרת.

המציאות באה והזכירה למארן משהו לא נעים, משהו שהשכיחו ממנה ומכני גילה בגרמניה. באחת החגיות, אליה הוזמנה ל' השתתף בתצוגה, עבדה זבנית שאיבדה את משפחתה במלחמה. "אני מתפטר, אם היא תופיע כאן!" הודיעה. מארן נתבקשה לעזוב. בירושלים התנהל אז משפט אייכמן. גם במקומות אחרים סירבו לתת לה עבודה. הסבירו לה גלויות, באדיבות, שהיא פוגעת בלקוחות בעצם נוכחותה.

לא בכל מקום היו גלויים. היו אומרים לה שהיקף החזה שלה גדול מדי, ומסלקים אותה.

מארן שותקת. היא משתדלת להבין. "אני מכינה. אבל גם לא. הרי אני רק בת 20" היא אומרת בעברית.

בכל אותם חודשי הסבל של מארן, גאנקה בחשאי אשה אחרת. מזל המשיכה לשפסף חדרי נוחות, ולקרוז בעתונות כי דוגמנית

מחבבים אותך, אתה יודע. שמענו שיש לך ילדים. אתה גרוש? איפה הגט?" זה היה אולימאטום מנומס. כשהחלים עזב את העיר, עבר לבאר אחר. אשתו שלחה לו את הלירה האחרונה שחסכה מ' ספוגיה, ומארן עברה לגור אלו. היא השלימה עם עובדת היותו גרוש. הוא חדל לכתוב הביתה, לא מסר את כתובתו החדשה. הוא לא ידע שבתו הקטנה כמעט גוססת בבית-החולים, אחרי שנשפך עליה חלב רותח. מזל עצמה שלחה בראש השנה כרטיס-ברכה לילדיה, בשמו.

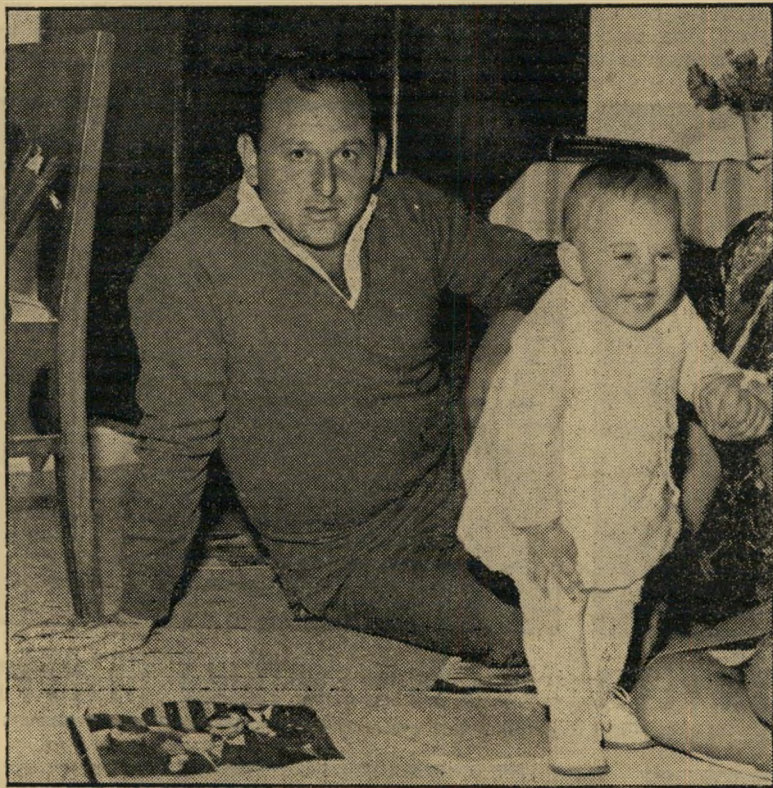
משהו התהפך אצלו, סוף-סוף. גרמניה נמאסה עליו. הוא הואיל להתגעגע לתל-אביב, לילדיו. הוא קימה להשלים עם אשתו כשכתבה לו פעם: "אני מתאבדת בלעדך", והודיע למארן ההרה מזה שבוע חודשים: "אני לא בטוח שאחזור."

האיש חזר לישראל בדיוק באותו מצב בו עזבה: ללא פרוטה. הוא ידע יפה לצייר את עצמו לפני אשתו, באחד ממכתביו הנרגשים האחרונים: "אומר לך שאיני שווה יותר מהזבל השוכב ברחוב. להפך, בזה עוד אפשר לזבל את האדמה, אך אני? איני מסוגל לדאוג לזובב מת. איני יודע מדוע העניש אותך האל עם בעל כמוני? כאשר אני נזכר כיצד היינו הולכים לים, אני שיחה ומשה יושב על גבי. הא, כמה יפה היה אז..."

★ ★ ★

הצגה רעיני הידדים

אשה, אהבה מצא בתל-אביב, היתה זרה לו. לא היתה זאת האשה אשר אליה היה נידמה לו שהוא רוצה לשוב. הוא הגיש לה במתנה בשורה: "אסור לי לעבוד, אני חולה. אני לא גבר."

סלע המחלוקת של הישראלית והגרמניה - ניסה את מזלו במשטרה, בבארים בגרמניה, בדיג - העלה בחכתו את מארן. זנה עבודה את אשתו הראשונה מזל ואת שני ילדיו. מארן ילדה ליהושע בישראל את ילדו השלישי.

בלת מריגשיאשמה כבדים. נדמה לה שהיא אשמה במה שאירע. היא זקוקה לטיפול."

האשה הזועמת, שעדיין אהבה אותו, הגישה נגדו בקשה לצור'מניעה. שיאסור עליו לעזוב את הארץ.

★ ★ ★

שערות על הארץ

"זאי", הוא טילגרף למארן. היא היתה בסוף החודש התשיעי, וטילגרפה בת' בשם מארן כ"ץ, קצרה הצלחה בתצוגות אופנה. הגירושין לא בוצעו. זה הכאיב לה. בהתפרצות לפני אנשים, היא כינתה את מארן: "זונגו!"

הדבר איננו בסופו: שתי היריבות נפגשו בחדר-מדרגות. שתיהן ממורמרות, נוקשות,

שיפשה רצפות במשך שתיים עשרה שנה, חסכה פרוטה לפרוטה ומימנה את נסיעת גרמניה. הכל היה לשווא. הוא חזר, אולם לא לבדו.

שמרי על עצמך. זה הכי חשוב בשבילך. השארי נאמנה לי, כי זה כל חיי. אף אני נאמן לך. דוקא הזונות הרבות שכאן הן שנותנות לי להתגעגע אליך.

"יודעת את מה הייתי נותן עכשיו בשביל לילה אתה? חמש שנים מהיי. אין לך מושג כמה אהבתיך. יודע אני שחושבת את כי קל לי לכתוב מכיוון שאני רחוק. אבל רוצה אני שתאמיני בכך, כי זו האמת."

★ ★ ★

החיים הכפולים

כתביו הלוהטים היו הבנוי ש' התניע את מכונית-העבודה ששמה מזל. "הכל כדאי, הוא אוהב אותי, הוא שייך רק לי" היא היתה מרוצה. "הוא אהב אותי, הוא שייך רק לי" היתה מרוצה. במקביל מארן הגרמנייה, אותה הכיר אז. במאיר-סטים היה חוצה במקרה כזה את הכר לשניים.

יהושע כ"ץ הכיר את מארן בשטייה, כשביטח מכונית אצל אביה. הוא הוזמן ל' ביתה, הלך לתווך בתצוגות שלה. היא היתה טרייה, בת 18 ובלונדית.

כעבור חודשיים קנה לה טבעת. מארן הנאיבית והעליוזה ביקרה אותו יום יום, במשך ארבעה חודשים, כששכב בבית חולים, לאחר התקפת-לב. גם הוריה תמכו בו, כשהם גם משתחים את הקלפים לפניו: "אין לנו שום דבר נגדך באופן אישי. אנחנו ילדתה."

מארן

היתה הצלע השלישית במשולש הוא קרא לה, והיא זנחה הכל וטסה לישראל בחודש התשיעי להריונה.

שהכירו את החיים מצידם הרוחה. הדבר לא יכול היה אלא לגרום להתלקחות. שעי' רות בלונדית ושערות שחורות נמרטו, התערבבו על הריצפה. פנים נשרטו, וב דם. מזל צעקה: "נאצית! אייכמן!" הופיעה משטרה.

יהושע כ"ץ קיבל את הגט לפני חודשים ספורים. מארן החליטה להשתקע סופית ב' ארץ, והזוג שכר דירת-חדר ברחוב בלוך. החדר חשוף מרהיטים.

שום דבר לא השתנה, בעצם. מזל גרה בתנאים נוראים בחדר אחד עם ילדיה והר' ריה. מארן גרה בחדר עירום קטן. ויהושע יכול עכשיו בשקט לשאול את מארן, כפי ששאל לפני שנתיים את מזל: "מה מחכה ליי? כלום, כלום וכלום. אין לי בית, ולא אניע לבית בעבודה ישרה, ולגנוב איני מסוגל."

★ ★ ★

העיקר האהבה

ארץ נורמלית היו השנים הול' כים להירשם במשרד-הנישואין הקרוב ביותר. אולם לא בישראל. אין הם יכולים אף להינשא מחוץ לגבולותיה. עליו אסורה היציאה מהארץ, כל זמן שהוא חייב בדמי מזונות לילדיו.

הברירה היחידה שנתרה: התגירותה של מארן. אלא שלמארן לא איכפת. משה רבנו, ישו, רבנות או אפיפיור - העיקר שיהושע יוסיף לאהוב אותה.